

Hesteavl i 1897.

Af
Statskonsulent J. Jensen.

Det forløbne Aar hører til de almindelige, hvad Hesteavl og Hestesagen her i Landet angaar. Det har selvfølgelig ikke været helt uberørt af de ret ejendommelige klimatiske Forhold, der indvirkede saa stærkt paa Plantevæksten og i Slutningen af Aaret paa Markarbejdet, men hverken Sommertørken, Høstvæden eller det milde, tørre Efteraar kunne dog siges at have indvirket i nogen synderlig Grad paa Hesteholdet eller Hesteprisen.

Det bliver mulig trivielt med den stadige Gjentakelse af, at Hesteavl hører til Landbrugets Lyspunkter, men heldigvis er det endnu Tilfældet, og det vilde se galt ud for idetmindste en stor Del af Jylland, om der skete en Forandring til det værre i dette Forhold; thi Hesteavl er bleven en stor Forretning for os. Vort Hestetillæg, der i 1892 var henved 40,000 Føl, hvoraf $\frac{2}{3}$ i Jylland, er ventelig forøget siden, ligesom vort eget Hesteforbrug og vor Omsætning med Udlandet. Vort Hjemmemarked er for Hestenes Vedkommende meget lidt omtalt eller regnet, hvilket man ret faar Syn for derved, at den morsomme Historie om, at Hønsene, økonomisk set, spille større Rolle end Hestene, stadig gjentages. Det

glemmes helt, at vi anvende et stigende Antal Arbejdsheste, for Tiden mindst 300,000 Stkr., samt at der til Fornylse deraf medgaar 20—30,000 Stkr. Derimod vil Udførselen have Vanskelighed ved at komme op. I det forløbne Landbrugsaar har den dog været højere end nogensinde, nemlig 20,101 hvoraf 996 Føl, mod ca. 15,000 i Gjennemsnit for de forudgaaende 10 Aar og 17,729 ifjor. Indførselen har været 6000 mod ca. 5,600 i de forløbne 10 Aar og 6,400 ifjor, saa Overskudsudførselen bliver 14,105 (imod 11,327 ifjor) og Værdien deraf næppe under 10 Mill. Kroner.

Det er en ret ejendommelig, men tillige for os ganske glædelig Kjendsgjerning, at Efterspørgslen er saa stor og tilmed stigende, som Forholdet er, eftersom der var Grund til at frygte Ødelæggelse af Hesteforretningen, dels paa Grund af Elektricitetens tiltagende Benyttelse som Drivkraft ved Personbefordring og dels paa Grund af Konkurrencen fra Amerika. Den tilsyneladende begrundede Frygt for, at Hestene skulde blive, om ikke helt overflødige, saa dog saa lidet agtede som Transportmiddel, at Hesteforretningen herefter vilde være døende, synes idetmindste efter de Erfaringer, man hidtil har gjort, at have været ligesaa ugrundet som den, vore Forfædre nærede for Jernbanerne, heldigvis!

Det er Tyskland, der absorberer næsten hele Mængden, thi det Par Stykker, der gaar til Norge, Sverrig og England er for næsten intet at regne; og de franske Indkjøb af Droskeheste ere blevne betydeligt indskrænkede. Det fremgaar af Tallene, at Forbrugen af Heste tager rivende til i Tyskland, thi det er selvfølgelig ikke alene os, der ere Leverandører, nej, alle de omgivende Lande afgive deres store Tribut, og Tilførselen af Heste fra Amerika er samtidig bleven en stadig og stor Forretning. Grunden til Tysklands stærke Trang til Heste maa vel nærmest søges i en stærk Udvikling af Forretningstilværelsen, men skyldes utvivlsomt ogsaa den Retning, hvori Ledelsen af Tysklands Hesteavl gaar: Remonteproduktionen,

der med de nuværende Priser paa Landbrugsprodukter indenfor Tysklands Grænser ikke er nogen lukrativ Forretning. Den Smule Beskyttelsestold paa 20 Mk. pr. Hest, der haves, er jo rent forsvindende i Sammenligning med, hvad der er lagt paa andre Produkter. Kunde Tyskland blot snart have Udsigt til at hjælpe sig selv ogsaa paa dette Omraade, vilde Agrarerne dør ventelig forlange yderligere Indskrænkninger i Indførselen af Heste, men trods det Arbejde, der lægges i at frembringe en svær Hest indenfor Tysklands Grænser, viser Fremgangen sig dog saa ubetydelig, at der sikkert ikke er noget at vente i dette Aarhundrede og maaske lidt nok i det næste. Hestæavl er som bekjendt en langsom Forretning!

Det maa vi glæde os over, thi ogsaa Amerikanerne have anstrængt sig for at faa noget stort ud af Hestæavlen, men efter alle Beretninger at dømme ere de foreløbig blevne kjede deraf og have standset den til bedre Tider, saa det blot skal være et Tidsspørgsmaal, naar man kan paaregne den amerikanske Hestetrafiks delvise eller fuldstændige Ophør. Om Argentina og Australien hører man iaar intet som Konkurrenter paa Europas Hestemarkeder, saa alt synes foreløbig godt.

Hvad Told- og Karantænespørgsmaalet angaar, er der ikke andet at meddele, end at Norge har fulgt Sverrigs Exempel og lagt 50 Kr. Told paa en Hest, noget, som egentlig ikke generer os; Nordmændene komme selv til at betale Toldens Beløb paa de danske Heste, de absolut skulle bruge. Om det, at vi gjorde Gjengjæld, vilde blive særlig føleligt for Broderfolket, er vanskeligt at besvare, da deres Udførsel til Danmark er stærkt aftagende. Ogsaa vor Indførsel fra Sverrig synes formindsket, medens de russiske Østersølande og Finland mere og mere tage Têten. Navnlig i dette Efteraar er det en overvældende Mængde af disse forsultede og tarvelige Ponier, der er kommen hertil ad Søvejen. Det er billige men rigtignok heller ikke gode Varer, og de ere en sikkert ikke ueffen Illustration til den økonomiske Til-

stand i det lille danske Landbrug for Tiden. Selv de udlevede »Nordbagger«, som vi i nogle Aar skilte dem af med deroppe, ere blevne for dyre, i alt Fald forholdsviis. Der har ved Landbo-Delegeretmøderne i dette Efteraar været Spørgsmaal paa Dagsordenen om Faren for Smitte, navnlig Snivesmitte, fra de indførte russiske Heste og Midlerne derimod; men Sagen er ikke bleven fremmet, dels fordi man ved eventuel Karantæne for indførte Heste frygtede Repressalier fra Tysklands Side, og dels fordi adskillige i det rejste Spørgsmaal skimtede en forborgent Hestetold. Eftersynet af de ankomne Heste er utvivlsomt saa godt som muligt, men paa Grund af Sygdommens Natur kan det være umuligt af en ydre Undersøgelse at afgjøre, om en Hest er snivesmittet eller ej, og et smittebefængt Dyr kan, sluppen ud i den vide Verden, gjøre ubodelig Skade. Der er et Stof, kaldet Mallein, der som diagnostisk Middel ligeoverfor Snive virker paa lignende Maade som Tuberkulin overfor Tuberkulose, men som de Sagkyndige næppe have saa god Tillid til herhjemme, medens det bliver anvendt andet Steds som Prøvemiddel ved Indførsel af Heste.

Hvad Forholdene i Avlen her i Landet angaar, har det forløbne Aar ikke bragt store Forandringer. Der er arbejdet videre i det betraadte Spor. Med Hensyn til den svære Hesteavl er Tilstanden saa rolig som vel muligt; der bliver mere og mere Enighed om Maal og Midler. Idealet er »Omnibushesten«, idet det mere og mere falder i Øjnene, at de smaa eller spinklere Heste blive for daarligt betalte. Der bliver derfor færre og færre, der holde paa Sporvognshesten eller Droskehesten, de komme jo nok af sig selv! Og hvad angaar Fabrikationen af den attraaede Vare, bliver man ogsaa mere enig, idet Stridens Æbler, de store og svære Hingste, dø ud, og der ikke kommer Afløsere, mærkværdigt nok! Det er at haabe, at deres Mission er udfyldt ved at have givet saa meget godt, stort og svært Afkom, at dette kan bøde paa den desværre altfor hyppige Tilbøjelighed, vore bedste

jydske Hingste have, til at give for let og ubetydeligt Afkom. Der arbejdes energisk i den jydsk Avl ikke alene i Jylland, men baade paa Fyen og Lolland-Falster, hvorimod Stillingen ikke er afgjort gunstig paa Sjælland og synes ugunstig paa Bornholm for Øjeblikket. Det er beundringsværdigt, hvilken Iver og Dygtighed der udfoldes for at faa de bedst mulige Hingste, næsten uanset Prisen, og der er faa, der nøjes med et tarveligere Individ, uden det sker af Vanvare.

Foruden den jydsk Raceavl drives der saavel i Jylland som i Holbæk Amt lidt Blandingsavl ved Hjælp af svære, indførte engelske eller belgiske Hingste og danske, tildels jydsk Hopper. Denne Avlsmetode har nu været drevet her i Landet i 35 Aar og gennemgaaende med Held om end heller ikke siden tilnærmelsesvis saa heldigt, som med den første engelske Hingst, Oppenheim, der er bleven Stamfader til den bedre Del af den jydsk Race. Som Tilfældet er ved al Krydsning bliver Produktet meget ofte mærkværdigt godt i 1ste Led, medens det derimod i Avlen ikke fuldt ud svarer til Forventningerne, idet 2det Led ikke sjældent i for ringe Grad bærer Spor af de gode Egenskaber, hvorfra man krydsede, medens Krydsningen næsten altid bringer Skuffelse, hvor Moder materialet ikke er godt eller staar det fremmede Handyr nær. Dels for at modvirke Krydsningstilbøjeligheder i det hele taget samt advare Folk mod de direkte, ofte tillokkende, Krydsningsprodukter til Avl, og dels for endelig at faa gjort Begyndelsen til Racedannelse har det i Jylland i mange Aar været gyldig Regel, at »Halvblod« ikke kunde præmieres, men først dettes Afkom. Haabet om, at Individet ikke skuffer som Avlsdyr, tiltager fra det vel tilbagelagte 2det Led, hvorfor man ogsaa andet Steds stadig skærper Fordringerne for Optagelse i Stambøgerne, og vi ventelig ogsaa ved passende Lejlighed komme ind paa denne Vej og forlange mindst to Led fjernede fra Krydsningen derfor.

Hvad den lette Hesteavl angaar, da er de Inter-

esseredes Sind ogsaa falden nogenlunde i Ro. Der kommer efterhaanden Rede paa alt, naar blot Folk udrette noget, og i de senere Aar har det ikke manglet paa Villie eller Evne til at virke. Der er snarere gjort for meget, men da Publikum nu en Gang blot vil belæres ad den dyre Erfarings Vej, har der ikke været andet for, end at alle Experimenterne til Dels maatte gjøres om igjen for paa Grundlag deraf at faa konstateret, hvad der er bedst. For saa vidt det er gjørligt allerede nu at danne sig en Mening om Fremtidsudsigterne for den lette Hesteavl her i Landet, synes de at være følgende: Paa Fyen en begrundset Avl af Karetheste paa Grundlag af indførte tyske Heste. Fra Fortiden af har jo denne Type slaaet an her, og der er et Hoppemateriale til Stede, der gjør denne Avlsretning mulig indenfor visse snævre Grænser. Der er for Tiden enkelte gode Hingste af den Slags til Benyttelse, navnlig maa Holsteneren »Adjutant« paa Kejrup kaldes et 1ste Klasses Avlsdyr efter dens Præstationer i Kremper- og Wilster-Marsken. Paa Sjælland stiler man ikke saa højt, der vil man nøjes med en mindre og mindre værdifuld, til Dels ædlere men maaske i Virkeligheden fuldt saa arbejdsdygtig Hestetype. »Frederiksborghesten« er aabenbart de fleste Sjællænderes Maal, naar de ikke ere blevne stærkt paavirkede af andre Meninger. Der har i de senere Aar været arbejdet energisk for at faa Sjællænderne med paa en antagelig mere rentabel, i alt Fald mere »europæisk« Avl, nærmest efter tysk Forbillede. Vi hente jo som Regel al vor Visdom sydfra! Til nævnte Øjemed har man saa kjøbt tyske Hingste saavel af Marskslaget som »Østpreussere« og enkelte Hopper foruden en stor Fuldblodshingst. Hensigten hermed har været og er at producere dels Luksuskjøreheste og dels Remonter. Endnu er der følgende ikke meget at fremvise som Resultater af disse nyeste Bestræbelser, især da Folk ikke have syntes rigtig om de store, elegante, men højbenede, kortribbede, spinkle Heste med forholdsvis beskeden Travbevægelse. Sjællænderne ville helst have en trivelig, stærk

Hest med god og udholdende Bevægelse, altsaa i Hovedsagen noget andet, end hvad man har budt dem. Det er ret mærkeligt, saa lidt man har taget Hensyn til dette Forhold, og endnu mærkeligere er det, at man i Hestespørgsmaalet herhjemme har handlet, som om England ikke eksisterede. Der findes dør et Hesteslag, der kaldes Hackneys, temmelig smaa, stærke, trivelige Heste med Rejsning og »høj Gang«, rigtig Kjøreheste og tilsyneladende ogsaa gode Brugsheste. Det er og har i adskillige Aar været Modehestene ikke alene i England, men ogsaa i Amerika, de engelske Kolonier, men delvis ogsaa paa Fastlandet. »Hackneyen« er en god »Frederiksboger« saa lig, som man kan ønske sig, selv hvad nogle af Manglerne angaar, og med Hensyn til Blodet er der mulig ogsaa Slægtskab, saavel gennem Fuldblod, Arabere som Spaniere, hvorfra den »høje Gang« sikkert stammer. Endskjøndt Prisen paa disse Hackneys i Handelen er højere end paa noget andet Halvblodshesteslag, saa har man dog i sin Søgen efter alle mulige Slag rent overset den!

Paa Bornholm, hvor ellers Frederiksborghestevlen har vundet Hævd, har man jo nu i nogle Aar haft opstaldet en af Krigsministeriets Hingste, der har bedækket Øens bedste Frederiksborg-Hopper. Resultatet af denne Foranstaltning lyder lovende efter de officielle Beretninger; men Vennerne af Frederiksborghesten paa Bornholm ere nok ikke fuldt tilfredse med denne ulige Konkurrence, som Autoriteterne have skabt Frederiksborghingstene, og som naturligvis ogsaa bidrager til at svække Frederiksborgavlen.

Af Foranstaltninger til Avlens Fremme skal først nævnes Dyrskuerne som de ældste og sikkert betydningsfuldeste. Der arbejdes ad den Vej med stadig usvækket Interesse fra Landmændenes og Landboforeningernes Side, saa det vel nok tør udtales, at mange Landboforeningers »eneste« Opgave er at holde Dyrskue. Nu er der forholdsvis Stabilitet paa Hesteskue-Området, idet »alt« kommer frem, der har Mulighed for at komme i

Betragtning, hvorfor der her heller ikke længere er den synlige Fremgang fra Aar til andet, som for nogle Aar siden, da Interessen igjennem Kaaringerne blev vakt for Udstillinger. Vi have mange og mange smaa, tarvelige Dyrskuer, der vel ikke gjøre megen direkte Nytte, men de have dog ligesom Kaaringerne deres Betydning som Vækkelsesmiddel, og derfor er det aabenbart ikke alene for tidligt men vist ogsaa ubetimeligt at tale om deres Afskaffelse. Der er jo den Udvej til at bøde paa de mulige Ulemper ved de smaa Skuer: at man ved Siden af kan holde »Samlingsskuer«, hvor det bedste af det, der møder frem ved de lokale Skuer, kan konkurrere indbyrdes. Saadanne Udstillinger, hvorvel de i Følge Forholdenes Natur nærmest blive Paradenumerer, have dog deres store Betydning ved, at der dèr bliver udpeget, hvad der virkelig er det bedste.

Hovedbegivenheden paa Dyrskueomraadet i 1897 var det saakaldte »Jubilæumsskue« i Aarhus, der, hvorvel det kun var et provindsielt Skue, dog konkurrerede stærkt med det i 1894 afholdte Skue ved Landmandsmødet i Randers om Forrangen. Det er slet ikke saa let at sammenligne, naar Dommen skal være bygget paa mere end det rent personlige Skjøn, da begge Udstillinger af jydsk Heste vare fortrinlige, og Forskjellen i Følge Sagens Natur nærmest maa være tilfældig, idet næppe nogen, der kjender til Hesteavl, kan vente stort Udslag i Løbet af 3 Aar. Det mest iøjnefaldende paa dette Skue, sml. med det nævnte, var, at de ældre Hingste denne Gang vare mere ensartede end i Randers, hvor der blandt andet var udstillet en Del »Kæmper«, der brød Rækken. Nu ere jo de fleste af disse gaaede ud af Spillet — om til Gavn for Avlen, vil Fremtiden lære!

Bedømmelsen bliver ved den større Ensartethed selvfølgelig bedre, og den er vistnok i Jylland for Øjeblikket ved at være saa god, som den kan blive.

Der var denne Gang foruden de enkelte Individier udstillet »Samlinger« fra Hesteavlsforeninger og »Familier«,

d. v. s. saavel Afkom efter et Han- som et Hundyr. Det var aabenbart et godt og interessant Forsøg paa at gjøre Dyrskuerne mere belærende, men det bliver dog et Spørgsmaal, om man ved de meget store Skuer ikke foreløbig maa begrænse sig til det mere nødvendige, da Flertallet af de ledende Kræfter ved Dyrskuerne næppe magte at finde sig til Rette i et saa indviklet Maskineri, som Ordningen af Dyrene til Fremføring i Ringene bliver.

Hvad Hesteavlsforeningerne, den anden store Hovedfaktor til Hesteavlens Fremme, angaar, da staa de paa det nærmeste paa samme Standpunkt som Aaret forud. Der er henved 150, hvoraf omtrent 100 i Jylland, og de eje tilsammen ca. 170 Hingste, idet enkelte Foreninger have 2, ja, endog 3. Af Foreningerne tilhøre ca. 20 den lettere Avlsretning, medens Resten, paa en enkelt nær, gaar i jydsk Retning, og denne endda arbejder delvis med jydsk Hopper. I Aarets Løb er der stiftet nogle faa ny Foreninger, og enkelte ældre ere gaaede ind, men ellers er der nu stor Stabilitet i Virksomheden. Arbejdet i Foreningerne bestaar i Hovedsagen i at faa Gjælden betalt og anskaffe en ny god Hingst, enten i Stedet for eller ved Siden af den, man har. Der er endnu Iver nok for i Fællig paa dette Omraade at arbejde henimod et Maal, som der ad privat Vej var ringere Udsigt til at naa, men man gaar roligere og besindigere til Værks, man kappes ikke saa stærkt som for nogle faa Aar siden om at faa en Hingst, ligegyldigt hvordan den blev. Nu vil man have en god Hingst, om det heller ikke lykkes alle. Spørger man nu om de synlige Frugter af Hesteavlsforeningernes Virksomhed efter 10 Aars Forløb, ja, saa vil det maaske blive vanskeligt nok at føre noget øjensynligt Bevis for, at der er sket stor Fremgang, men der er dog allerede ubestridelige Fremskridt at spore mange Steder, og endda ville Resultaterne af Virksomheden først rigtig vise sig, naar den bliver fortsat i en længere Aarrække, naar Hoppematerialets Afstamning idetmindste paa Hankjønssiden er bleven god gennem flere Slægtled. Der ligger

i den Kjendsgjerning, at der i de fremmeligste Optrætterdistrikter arbejdes med usvækket Iver i Sagen, et Fingerpeg henimod, at man er inde paa en god Vej. Det er nok muligt, at de Foreninger, som have tarvelige Hopper og ikke have faaet en god Hingst, have mindre Grund til Tilfredshed.

Indenfor den lette Avl er det tilsyneladende den frederiksborgske Avlsretning, der breder sig, medens den tyske, der tog en saadan unaturlig Fart paa Øerne for faa Aar siden, synes i lidt Tilbagegang enkelte Steder, idet et Par Foreninger have tænkt paa at skille sig af med deres Hingste, ligesom Indkjøbet af Hoppeføl fra Holsten er opgivet.

Hestehandelen har gjennemgaaende været god, ja, ligefrem storartet, som Tallene vise, og det saavel med svære som kurante, lette Heste. Kun en Tid i Efteraaret var der paa Grund af den knappe Høst ringe Handel med simple Heste, Føl, Plage og gamle Heste, til lidt reducerede Priser. Klagerne lyde kun over, at der er for lidt godt, hvilket jo er ret naturligt, da Afsætningen er altfor uhyre, til at Kvaliteten kan følge med; dertil have vi hverken gode Hingste eller Følhopper nok. Mellemandelen udvikler sig stærkere og stærkere her som i Udlandet, og Hestehandel bliver nu en mere forretningsmæssig dreven og for Udøverne mere lønnende Virksomhed end tidligere. Naar Handelsmændene blot ikke danne »Ringe« og derved tyrannisere Befolkningen, tør man heller næppe beklage Udviklingen, som den foregaar, thi de udenlandske Kjøbere ville nu til Dags forsynes i en Fart.

For bedste Handelsheste er Prisen, saavel for svære som lette, ca. 1000 Kr.; det er ikke saa vanskeligt i alt Fald for Hestehandlere at opnaa dette, naar Varen blot er god nok. Men almindelige 1ste Kl.s Heste betaales Producenterne med 8—900 Kr., gode 2den Kl.s 6—700 Kr. og ringere Varer lavere. Franskmændene betale som sædvanligt 3—400 Kr. pr. Stk. Med Hensyn til de ældre Heste stiller Prisen sig efter de afholdte Auktioner over

»Udsættene« fra Sporvognsstaldene og Militæret sig omtrent som de foregaaende Aar; de første opnaaede i Efteraaret i Kjøbenhavn Priser fra 2—400 Kr. og de sidste fra 150—300 efter Kvalitet og Alder.

Remontekommissionens Indkjøb foretages for Ridehestenes Vedkommende i Hovedsagen i Tyskland, medens der er kjøbt enkelte 3-Aars Plage efter ædle Hingste til forholdsvis høje Priser for at opmuntre Remontehesteavlens. Disse sammenkjøbte Dyr blive saa samlede paa en privat Opdrætningsanstalt hos Baron Schaffalitzsky, Skjoldemose paa Fyen. Remontestutteriet paa Biskopstorp, der støttes af Krigsministeriet, holdt i Foraaret stor Auktion over Heste, der til Dels vare vragede af Remontekommissionen, samt Plage; men Resultatet var hverken opmuntrende eller syntes lønnende.

Omsætningen af Avlsdyr har været ret livlig, idet der er Kjøbere nok til alt godt og til høje Priser. Der har været livlig Efterspørgsel efter de bedste Hingste, saavel jyske som frederiksborgske, og der er omtrent solgt det samme Antal til Foreninger samt til mindst lige saa høje Priser som forhen. Højst betalt blev en 2¹/₂-Aars Hingst efter Kongepræmiehingsten Valdemar Engebjerg IV med 12000 Kr. kontant og 5000 Kr. »paa Vilkaar«. Den fik 1ste Præmie ved »Jubilæumsskuet« og gik til Sydmons, hvis Hesteavlsforening købte den af Opdrætteren, der bor i Egnen. Den er falden paa en som 2-aarig ved Landmandsmødet i Randers bedækket Hoppe. Der blev endvidere sammest. solgt en 2-aarig »Engebjerg-Søn« til Nordmons; den kostede 7—8000 Kr. kontant og nogle Tusinde Kr. »paa Vilkaar«. Saa er der i Slutningen af Aaret solgt en 3die Søn af Kongepræmiehingsten for 10,000 Kr. til Sydthy; den er 5 Aar og er falden paa en indført Shire-Hoppe, saa den ikke er kvalificeret til nogen Slags offentlig Anerkjendelse efter de gjældende Regler. Endvidere er der til Lolland solgt en jysk Hingst for 9000 Kr. og 2000 Kr. »paa Vilkaar« samt nogle enkelte

til 8000 Kr. foruden Vilkaarspenge; Resten er til lavere Priser.

Af forædlede Hingste er der kun indført en enkelt betydeligere, nemlig Traverhingsten Shadeland Lamotte, der ejes af »Det danske Travelskab«. Den er, som Traver betragtet, en velbygget og kjon Hest, saa at den ved sit Ydre utvivlsomt vinder Hestemændene ogsaa udenfor Sportsmændenes Kreds. Den blev ogsaa anerkjendt i Aar ved Hingsteskuet i Roskilde.

Baade Russerne og Tyskerne have svigtet os i Aar, saa der næppe er solgt en eneste Hingst til Udlandet, hvilket er slem nok for de mange, der sidde inde med tarvelige Hingste og trænge til Penge. Derimod har man fra Holsten hørt om Oprettelse af Avlsforeninger med svære danske Heste som Formaal. Omsætningen af Hoppemateriale til Avlsbrug er temmelig begrænset paa Grund af de sløje Tider for Landmændene; men det virkelig Gode er dog ikke billigt, og navnlig ere gode, jyske Hoppeføl dyre, idet der betales omkr. 500 Kr. for de bedste af fineste Afstamning.

Landet har heldigvis ikke været hjemsøgt af Smit-soter blandt Hestene udover de almindeligt forekommende Tilfælde af Kværke, Influenza og enkeltvis Snive. Fra et Avlssynspunkt betragtet er der Anledning til at omtale Kastning og Følsyge som Onder, der bør bekæmpes, samt den forholdsvis store Hingstedødelighed, fremkaldt ved Overfodrings sygdomme, særlig Koliker. Det er en sørgelig Kjendsgjerning, at navnlig de jyske Hingste »dø som Fluor« i deres bedste Alder, og det er ofte nogle af de bedste Hingste, der gaa bort i Utide. Som Forholdene ere, nemlig at vi have for faa gode, ja, blot brugbare Hingste, er det en utilgivelig Ødselhed at slaa et saa stort Antal af dem ihjel aarlig ved overdreven Kraftfodring i Forbindelse med fuldstændig Ørkesløshed. Det synes et for stort Offer, der bringes for Præmierne!
